

det er godt, naar man baserer sin Indtægt i en Stat derpaa, at Befolkningen ikke gør det, som Regeringen dog ubetinget maa ønske, den skulde gøre, nemlig indskrænker eller opgiver sine Udgifter til et Forbrug, der, selv om det ikke altid er stabeligt, dog maa siges at være lidet ønskeligt, altsaa paa, at et saadant Forbrug maa vedblive og om muligt tiltage. Der kommer en Modsigelse ind, naar en ret stor Del af Befolkningen arbejder mod Brændevinsdrifkeriet og O-drifkeriet og mod Driffældigheden i det hele taget, og man samtidig dog maa erkende, at, hvis Bestræbelserne lykkes, vilde det ikke være muligt at føre Statsusholdningen videre af Mangel paa Indtægter. Det synes mig ikke at være nogen heldig Maade at ordne sit Budget paa, og det vil kunne blive Følgen, hvis man kompenserer Opgivelsen af andre Indtægter med Vin-, O- og Brændevinsafkatt. Der har under denne Debat været talt ikke saa lidt om engelske Forhold og engelske Statsindtægter. Jeg har gjort et Sammendrag af Indtægtsfiden (Brutto) paa Englands Statsbudget, som i denne og for øvrigt ogsaa i andre Henseender frembyder ikke ganske ringe Interesse. England har i Told af Kaffe, Sikorie og Kakao en Indtægt af 12 Mill. Kr., i Told af Te 63 Mill., i Told af Tobak 182 Mill., i Stempel og Arvskatt 275 Mill., gennem Post- og Telegrafvæsenet 234 Mill., i Indtægtsafkatt 273 Mill., i Næringsafgifter (det er for en stor Del Beværtningsafgift) 63 Mill.; af en liden Sogneffatt af 1798 19 Mill. Kr.; af en Huslejeffatt 25 Mill.; Domæneindtægter 8 Mill.; forskellige Indtægter 26 Mill.; men, mine Herrer, saa har det endnu i Told af Vin, O og Spirituosa og som indenlandsk Afgift af Brændevin osv. henholdsvis 100 og 470 Mill., tilsammen 570 Mill. Kr. af Spirituøse Drikke — 570 Mill. Kr.! Den engelske Stats Indtægter betinges altsaa for godt og vel $\frac{1}{3}$ — nemlig naar man medregner blot lidt af disse 63 Millioner i Næringsafgift — af det engelske Folks O-, Vin- og Spiritusforbrug. Det er ejendommeligt at se, at medens Toldskatterne i England andrage 20 pCt., Forbrugs- og Næringsafkatten 30 pCt., Post- og Telegrafvæsenet 13 pCt., Stempel- og Arvskatten 15 pCt. og diverse Indtægter 2 pCt., saa ere de direkte Skatter baade af fast Ejendom, Indtægt og Næring tilsammen kun 20 pCt. — den meget omtalte Indomsffatt er kun en mindre Del af Budgettet, den andrager, som anført, for Tiden kun 273 Mill. Kr. Jeg tror ikke, det vilde være godt, om vi kom til et Budget, hvor en Sum af blot tilnærmelsesvis 24 Millioner skrev sig fra

Befolkningens Forbrug af berusende Drikke. Jeg tror, det vilde være bedre, om vi søgte saa meget som muligt at holde denne Tilhøjelighed ude fra de Beregninger, hvormed vore Statsmænd og Finansministre skulle regne. — Naar man nu spørger, om jeg da ikke ønsker Brændevinsafgiften forhøjet, saa siger jeg: jo jeg ønsker den, men ikke som Kompensation for andre Skatter, og jeg ønsker den dernæst kun, hvis det er muligt at paalægge den paa en saadan Maade, at det maadeholdne Forbrug ikke samtidig bliver højere beskattet. Naar jeg ønsker Forhøjelsen, saa er det, fordi jeg i og for sig finder, at den Brændevinsafgift, vi nu have, er ganske latterlig lav. Naar jeg betænker, at Afgiften pr. Pot 100 pCt., i England er 3,32 Kr., i Norge 2,32, i Amerika 2,10, i Frankrig 1,91, i Holland 1,75, i Rusland 1,53 og — i Danmark 18, mine Herrer, 18 Ore, saa maa jeg dog sige, at ihvorvel jeg mener, at man bør have Ret til et maadeholdent Forbrug, saa finder jeg dog, at Alkohol virkelig er et Objekt, som i høj Grad kan taale Beskatning, fordi det ganske bestemt for den største Dels Vedkommende maa betegnes som et Luksusforbrug. Vi have altsaa 20 Gange lavere Skat, end England har nu! Sæt vi nu, som det er foreslaaet, de 18 Ore sat op til 100, saa vilde vi dog endnu staa mellem de lavere beskattede Lande. Vi ville staa sammen med Stalten, Sverige og Belgien, der have fra 90 til 98 Ore — det næste Land opad er Rusland, der altsaa har 1,53. Naar man derefter spørger, hvorledes jeg da tænker mig, man kunde opnaa at forhøje Brændevinsafgiften og staa virkelig frit over for Skatføttelsen af Forhøjelsen, saa svarer jeg: derved, at man kun beskatter det maadeholdne Forbrug. Jeg tror nemlig, mange ville være enige med mig i, at hvis man kunde fritage det maadeholdne Forbrug, behøvede man ikke ved Skatføttelse at skaane det umaadeholdne. Og jeg kunde tænke mig dette paa den Maade, at man godtgjorde enhver enkelt Mand et Beløb, som svarede til Forhøjelsen af Skatten paa et maadeholdent Forbrug. Dernæst ønsker jeg at sætte denne Ordning i Forbindelse med en Alderdoms- og Arbejdsudhygighedsforørgelse i vort Land, hvortil der i høj Grad trænges. Jeg har allerede i mit Foredrag i Februar 1894, da den daværende Konseilspræsident spurgte, om nogen kendte et bedre Formaal end hans, nemlig at give Kommunerne Pengene, og paa en Maade opfordrede vedkommende til at melde sig, meldt mig og udtalt mit Ønske om en saadan Reform, og jeg har senere i Sommeren 1894 i Aalborg nærmere udviklet, hvorledes jeg mente, at noget saadant skulde